

"Home triturat, home educat"

L'estrena de la pel·lícula 'I shot Andy Warhol', dirigida per Mary Harron, és una oportunitat indefugible de conèixer el pensament de Valerie Solanas, l'artista que va intentar matar Warhol i que va fundar l'Associació per la Trituració dels Homes.

"E l seu cos era cobert de cucs i l'habitació tenia un aspecte ordenat". La policia va trobar la Valerie Solanas, morta de broncopneumònia als cinquanta-dos anys, el 25 d'abril de 1988, en una pensió subvencionada d'un barri deprimat de San Francisco. La poca gent que n'havia sentit parlar, d'ella, la coneixia per la lesbiana guillada que havia provat de matar Andy Warhol, feia uns vint anys. I prou.

Pocs mesos després, la realitzadora de cinema Mary Harron —que havia acabat d'enllestir un documental sobre Andy Warhol— es trobava a Londres, caminant al llarg de Railton Road, Brixton: a l'aparador d'una llibreria llibertària molt coneguda de la zona, es va fixar en un petit volum titulat *SCUM Manifesto (Society for Cutting Up Men)* ("Manifest ESCÒRIA. Associació per la Trituració dels Homes"), una edició més o menys pirata (portava anticopyright), publicada a principi dels 80 per un col·lectiu anarcofeminista afiliat a la llibreria en qüestió. L'havia escrit la Valerie Solanas, feia uns vint anys. Curiosa, Mary Harron va comprar-ne un exemplar, i es va posar a llegir-lo al metro:

"Éssent la vida en aquesta societat, com a molt, totalment avorrida; i atès que cap aspecte de la societat actual no té absolutament gens d'interès per a les dones, l'única cosa que queda a fer, en el cas que siguis una femella cívica, responsable i afeccionada

a les passions fortes, és enderrocar el govern, eliminar el sistema financer, instituir l'automatització global i destruir el sexe masculí."

Sí senyor! "Mai no havia llegit res que m'hagués afectat d'una manera tan profunda —va afirmar Mary Harron més tard—; em va tocar un nervi rabiós que ni tan sols sabia que posseïa". L'hi va

warholiana (incloent-hi els de Warhol mateix).

Filla d'un bàrman que n'abusava sistemàticament quan era petita, considerada "molt intel·ligent" pels seus professors d'institut, Valerie Solanas va matricular-se a la Universitat de Maryland, declarant-se lesbiana, i es pagava els estudis —de psicologia— fent de prostituta. El 1958 va deixar d'estudiar i no se'n sap res més fins que va reaparèixer, el 1965, fent de captaire a Greenwich Village, Nova York, dormint ara a pensions ara a les teulades, agafant les restes de menjar deixades als plats de les cafeteries del barri, i escrivint. També continuava arreplegant algun "client" de tant en tant, i cardant-se'l arran de mar:

"Els de SCUM hem vist tot l'espectacle, tot sencer —l'escena de la cardada, la de la xumada, la de la titola, la de la *tortillera*— hem travessat tot el moll, hem estat sota cada dàrsena, cada escullera —l'escullera del pardal, l'escullera del conill".

El 1967, quan va oferir la seva primera i única obra de teatre (*A tomar pel cul*) a Warhol i companyia —que havia pogut conèixer gràcies a un amic transvestit mutu— li van perdre el manuscrit. Per tant, quan va escriure l'*SCUM Manifesto*, poc després, va decidir d'editar-se'l ella mateixa, fent-ne fotocòpies que distribuïa pels carrers a vianants poc o gens interessats. Finalment, el mes de juny de 1968, se li va acabar la paciència, va decidir que una pistola automàtica del 32 podria més

L'"SCUM Manifesto', escrit per Solanas, és la màxima expressió de ràbia femenina que mai s'hagi escrit, lluny del feminisme oficial.

tocar tant que al cap de vuit anys la Harron va aconseguir de dirigir un llargmetratge titulat *I Shot Andy Warhol*, escrit per ella mateixa en col·laboració amb Daniel Minahan, i acabat d'estrenar als Països Catalans; un projecte que, segons Harron mateix, és una reivindicació d'una figura excepcional submergida durant dècades ("com si Oscar Wilde s'hagués convertit en terrorista"), en fi, d'una escriptora més que infravalorada que segurament va produir els millors textos que mai vagin sortir de l'àmbit de la Factory

que la ploma, va pujar a les oficines d'Andy Warhol –símbol, per ella, de la indiferència universal que l'escanyava– i li va disparar directament a l'aixella, i va danyar-li bona part del tors i l'estómac. Ell no va pintar res durant els quatre anys següents. Ella en va haver de passar tres a la garjola. I l'*SCUM Manifesto* –gràcies al conegut editor d'escriptors prohibits, Maurice Girodias– es va publicar. Per fi.

Ara que ha sortit la pel·lícula *I Shot Andy Warhol* –el guió de la qual incorpora bastants fragments d'aquest manifest– es pot preveure que més d'un mascle i més de dos es preguntaran per quins set sous s'haurien d'interessar per la història d'una persona que qualifica el sexe masculí d'accident biològic i, a més, advoca per la seva humiliació (“tots els homes hauran de repetir: sóc una merda, una merda vil i humili”), seguida de la seva exterminació física.

Doncs s'hi haurien d'interessar, aquests mascles, si més no perquè qui avisa no és traïdora i l'*SCUM Manifesto* és la màxima expressió de ràbia femenina que mai s'hagi escrit, sense gens ni mica de la intel·lectualització amb cara de pomes agres característica del feminisme diguem-ne oficial. És, en paraules de Mary Harron, un “himne a l'odi”, un himne d'un to mig bíblic, mig vovilesc, un udol ignorat durant tota la vida de qui xisclava d'una manera tan clara, tan humana, divertida i assassina:

“La destrucció i les matances seran selectives... Uns quants exemplars dels mascles més nocius: els violadors; els polítics i els seus seguicis; els pares de família; els homes que parlen quan no tenen res a dir; els homes que maten l'estona al carrer i fan malbé el paisatge amb la seva presència; els propietaris de locals que tenen fil musical...”

Així mateix, si no serveixen de res més, tant la pel·lícula com el manifest (és d'esperar que sortirà traduït al català) poden funcionar de teràpia de xoc per a les noves generacions de mascles inconscients (“mig morts, incapaces de rebre o de donar plaer o felicitat” –Solanas *dixit*), per tal d'ajudar-los a entendre, ni que sigui a base d'exagerar-lo, el punt de vista de *les altres*. Una teràpia semblant, per cert, a la que va rebre qui escriu això quan va topar amb les editores anarcofeministes de l'*SCUM Manifesto* a principi dels vuitanta, quan tots treballàvem a una certa llibreria de Railton Road, Brixton; la mateixa davant la qual la Mary Harron es va aturar, encuriosida, pocs mesos després de la mort de Valerie Solanas, fundadora i única sòcia de l'Associació per la Trituració dels Homes.

El mes de juny de 1968, Valerie Solanas va disparar contra Andy Warhol. El pare del *pop art* li havia perdut una obra de teatre, i ella va pensar que una pistola automàtica del 32 podria més que la ploma.

Matthew Tree